

zveze z učiteljem niti v vprašanju, kolikokrat je to treba ponoviti, temveč je utemeljena v slovnici angleškega jezika. Temeljna naloga vsakega usposobljenega učitelja (tudi angleščine) je med drugim učencem predvsem posredovati strokovno znanje na didaktično ustrezen način, kar vključuje večkratno ponavljanje in podajanje ustreznih utemeljitev razlage. V gornji izjavi (4) je govorec z retoričnega vidika svojo temeljno strokovno nalogo zapostavil na račun domnevne tehtnosti svoje besede, in sicer *v smislu jaz kot učitelj (in implicitno še priznani strokovnjak) sem že enkrat to povedal*. Tisti del izjave, v katerega se je vpisal govorec v svoji konkretni vlogi (kot učitelj in implicitno še kot priznani strokovnjak), čeprav v našem primeru implicitni (*»Ali nisem rekel...«*), lahko z retoričnega vidika interpretiramo kot primer uporabe etotičnega (ne pa racionalnega) dokaza in s tem prepričevanja s pomočjo sklicevanja na verodostojno podobo, ki temelji *zgolj* na govorcevi predobstoječi avtoriteti.

In sedaj še primer prepričevanja z neposrednim apeliranjem na čustva občinstva, ki ga uporabi isti učitelj v okviru ponavljanja že obravnavane učne snovi:

(5) *»Kot pridni učenci gotovo veste, da je glagol 'to go' nepravilni glagol.«*

Podobno kot v primeru (4) je tudi v primeru (5) s stališča jezikoslovja nesporno, da je glagol *»to go«* res nepravilen, neprimerno pa se za pedagoški kontekst zdi *povezovanje* znanja s *»pridnostjo«* učencev. Pustimo na tem mestu ob strani sicer pomembna vprašanja s področja pedagogike, ki bi na primeru tovrstnega pedagoškega govora upravičeno izpostavila problematičnost učiteljeve prikrite avtoritete in njenih moralno-etičnih implikacij, ter se omejimo *zgolj* na retorične vidike učiteljeve izjave. Iz nje lahko razberemo, da so racionalni dokazi (*»to go«* je nepravilni glagol) vpeti v ubeseditiv, ki ima primarno patotično funkcijo. Njen nadredni del, s katerim učitelj neposredno nagovori učence, ima sicer implicitno strukturo navidezno objektivne trditve (*če pridnost potem znanje ali celo ker pridnost zato znanje*), ki pa vsebinsko ni sprejemljiva iz več razlogov. Nepravilni glagoli pri pouku angleščine predstavljajo eno temeljnih znanj, so del minimalnih standardov, ki bi jih moral dosežati vsak (pozitivno ocenjeni) učenec in ne le tisti, ki so *»pridni«* (kar koli to že lahko pomeni). Stopnja obvladovanja nepravilnih glagolov nima neposredne in nujne zveze s *»pridnostjo«*. Če, denimo, *»pridnosti«* pripišemo razširjeni pomen 'ubogljivost' ali morda 'marljivosti', bi enako lahko trdili za nasprotje: nemalokrat so lahko namreč